

KATARÍNA DEMETEROVÁ

Na krídlach nehy

ILUSTRÁCIE JOZEF FÁBRY

Pokladnica nádeje

Vráti nám Láska to, čo vzalo milovanie?
Keď poznáme odtiene tej krásnej hĺbky, čo je v nás?
Samota môže byť tou jedinou dimenziou, kde poznáme
seba, najjasnejšou hviezdou na oblohe, ktorou sme.

Prsty sa mi kľžu po papieri. Ukrývam sa do tónov ticha.

Svitanie

Zlatý dážď nech do nás prší a nikdy neprestane.

Buď lúčom, čo prežiarí tmu, buď šípom, čo pretne až dnu.
Spáľ ma na popol. Chcem do pahreby hodiť všetky slová,
na perách niešť chuť okamihu.

Koľko toho zostalo zo včerajších chvíľ?
Zas sme noví, vykúpaní vo svetle.

Sme ako noty na papieri, tak blízki sme si,
a predsa vzdialení vo vlastnej samote. Nemôžem preniknúť
do tvojich myšlienok, kde všetko je len „dnes“.

Radšej budem veriť, že to navždy bude pršať Láska v nás.
Budem veriť, že tento moment je všetkým, čo máme.

Za nami

Blízkosť, tá zradná priepasť našej samoty.
Pri mne, a predsa vzdialený, si ty.
Čítam príbeh písaný perlami našich slz.
Túžba, čo v duši mi s každým nádychom rastie,
volá ma tam, kde zreje šťastie.

Blízkosť, tá zradná priepasť našej samoty.
Pri mne, a predsa v predstavách, si ty.
Do plameňov vlievam všetky slová,
chcem vystúpiť z nich celkom nová.
Ešte spomienku pohladím dlaňami,
obzriem sa v čase za nami.
Potom vstúpim vybielená do nového rána
bez teba a sama.

